

Brandes: Jeg skal ikke opholde det høje Ting mere end nogle Minutter, men jeg skylder en Forklaring, hvorfor mit Navn ikke findes paa Vædringsforslaget under Nr. 239, som angaar Anbringelsen om Frihavens Landareal af et indre Toldgitter, som skal afspærre Frihavnen fra det omgivende Landomraade, ja, det er egentlig et Dobbeltgitter, idet det er indrettet saaledes, at der skal være en Patrouillevej mellem de to Gittere hvilken Patrouillevej skal bevogtes ved Hjælp af Hunde. Det var oprindeligt Tanken, hvad jeg ogsaa finder naturligt, at denne Bevogtning skulde udføres ved Hjælp af Mennesker, men da derved hele Sagen vilde blive noget dyr, og man ønskede at spare, hvor man kunde komme til det, har man i Stedet for Mennesker villet anvende Hunde som Vogtere paa dette Omraade. Jeg antager, at disse Hunde skulde afrettes til en passende Bidstthed og Narvaagenhed, saaledes at de kunne fare i Venene paa Fjeld, som enten tilfældig eller maaste ogsaa i forbyrderist Hensigt kunne tænkes at komme ind paa denne Patrouillevej. Man kan ikke gaa ud fra, at det alene er Smuglere, som ville kunne komme til at opholde sig der. Det kunde ogsaa tænkes, at rent tilfældig spadserende paa Langelinie ved en Fejltagelse kom derind. Saadanne spadserende ere saa udsatte for, at disse løsgaaende Hunde — jeg ved ikke, om det er Blodhunde, jeg antager dog ikke, at man gaar saa vidt, skønt jeg nok ved, at man paa Toldboden har Blodhunde til at passe paa — fare dem i Venene og mere eller mindre lemlæste dem. Jeg finder, at dette er en barbarisk Forholdsregel, som jeg er overbevist om ikke findes i noget andet civiliseret Land. Ellers nøjes man med Mennesker og benytter ikke afrettede vilde Dyr til at passe paa, og man kunde egentlig lige saa godt have Ulve eller Bjørne eller lignende Dyr til at besørge denne Vagt, som man her anser det for billigere at lade udøve ved Dyr end ved Mennesker. Jeg ved egentlig heller ikke, at der i vor Straffelov findes en Bestemmelse om, at Fjeld, som komme ind saadanne Steder i forbyrderist Hensigt, skulde kunne straffes ved Lemlæstelse af Dyr. Af disse Grunde er jeg ikke Medforslagsstiller af dette Forslag. Jeg anser det imidlertid for usødvendigt at udtale mig længere derved, da ikke et eneste Medlem af Finansudvalget har sluttet sig til mig i den Henseende, ikke fordi man ikke havde Sympati i Finansudvalget for min Tanke, men fordi Sparommelighedshensyn paa dette Punkt er blevet Herre over almindelig Fornuft og Civilisationsfølelse. Derfor kan det naturligtvis heller heller ikke nytte,

at jeg udtaler mig længere her i Tinget i Dag, jeg ved endog ikke, om overhovedet nogen vil være med mig, naar Afstemningen kommer. Jeg mener dog at skylde mig selv at gentage, at denne Forholdsregel vel er billig i økonomisk Henseende, men usvarlig i human Forstand.

C. Ravn: Som de Herrer bekendt, findes der paa første Side i Betænkningen en Skrivelse fra Finansministeriet angaaende Østersregalet. Dens Indhold skal jeg senere omtale og kun her bemærke, at denne Skrivelse har givet Anledning til, at man i Finansudvalget søgte Samraad med den ærede Minister angaaende dette Forhold; men da dette Samraad i det mindste for mig, ikke gav tilstrækkelig Klarhed over dette Spørgsmaal, skal jeg tillade mig at fremsøre en Del angaaende denne Sag her for Tingets Medlemmer. Trods det, at det jo er en gammel Bekendt her i Tinget, er det dog muligt, at den er saa gammel, at den største Del af de ærede Medlemmer ikke kende saa meget dertil, og det skulde glæde mig, om jeg ved de Oplysninger, jeg vil give angaaende denne Sag, kunde faa den fornødne Støtte til i Fremtiden at faa en Forandring i dette Forhold. Østersfiskeriet er jo Statsmonopol, og som saadant er det ude af Konkurrence med den private Energi. Det er vel det, der har gjort, at dette Fiskeri, denne Indtægtskilde for Staten, i Grunden er bleven saa lidt paaagtet, som den er, og saa lidt udviklet. Den har været drevet med mere eller mindre Held for Staten, givet en større eller mindre, snarest dog den mindste Indtægt, som man kunde vente af en saadan Kilde, og det er vel ogsaa nærmest begrundet i, at man har drevet det med Redskaber, der have været alt opfiskende og ødelæggende for Yngelen, og særlig fordi man har tilladt i en ganske vid Udstrækning Brugen af den saakaldte Straber, et Jærninstrument, der opfisker alt, hvad den finder paa sin Vej, men tillige ødelægger Ynglen, hvor den kommer frem. For ca. 8 Aar siden fratraadte de forrige Forpagtere af Østersfiskeriet, og paa det Tidspunkt var Østersfiskeriet saa ødelagt, at man ikke mente at kunne drive det længere, og man indførte derfor en 5 Aars Hviletid, Fredningstid. Fiskerne deromkring, der havde beskæftiget sig med Østersfiskeri, særlig med Straber — deres Antal var oppe i Hundrede — havde selv anskaffet disse saakaldte Strabere. Nu bleve de ikke alene berøvede det Erhverv, de havde haft, men de havde disse Redskaber liggende ubenyttede hen, og mange Gange til stor Gene. Man fandt sig imidlertid rolig i det i de 5